

Men Erika, kan du inte ge oss lite hopp till slut?

Ett spontant svar är nej, säger Erika, men fortsätter:

- Sanningen om klimatkrisen tycks vara näst intill outhärdlig för oss att ta in. Samtidigt är hopplöshet inget värdigt alternativ. Under en predikan i Katarinamässan sa prästen Camilla Lif några ord som stannat kvar: Jag vägrar bosätta mig i insikten att det är mörka tider nu ... Att känna hopp är en fråga om disciplin. Det måste övas med intention och uthållighet.

- Hopp och förtvivlan kan existera sida vid sida. Kanske kommer jag inte att få uppleva en avgörande vändpunkt under min livstid, men det finns en oändligt lång, osynlig linje som förbinder människor i generationer före och efter oss i kampen för frihet, demokrati och hållbara förutsättningar för allt levande på vår planet. Trots allt vill en majoritet av svenska väljare se en mer ambitiös klimatpolitik. Det inger hopp.

Plötsligt blir det rörelse på läktaren!

Kyrkan är välfylld nere, men sidoläktarna är tomma. Plötsligt ser jag för min inre syn kvinnor och män tåga in från en annan tid och ta plats på läktaren:

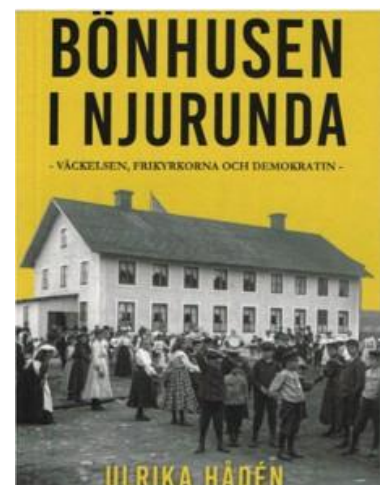
- Vi var bara ett tiotal när vi i skydd av mörkret samlades en sen höstkväll 1848 på Hallandskusten och firade en enkel nattvard. Vi bildade en församling där både kvinnor och män hade rösträtt – 75 år före Sverige i övrigt. Samhället och kyrkan gjorde allt för att stoppa oss. Vår ledare fängslades och utvisades ur landet. Många uthärdade inte repressalierna och flydde till Amerika. Men det gick inte att stoppa en idé vars tid var inne!

Sedan kommer ett stort följe av mest unga människor från Dalarna och Hälsingland:

- Det var vi som bröt mot Sveriges lagar och samlades till andliga möten i våra hem vilket var förbjudet. Så många dömdes till fängelse i kampen för religionsfrihet att vi fyllde fängelserna i Falun och Hudiksvall.

En ännu större grupp kommer från sågverken utanför Sundsvall där folkväckelsen formligen exploderar. Tretton församlingar bildas och lika många kapell byggs i ett pärlband på 13 km längs Ljungan. Männens som arbetat minst tolv timmar vid sågverken fortsatte med kapellbyggena till midnatt.

En potential att skapa hopp

Överallt bryter människor upp från enhetssamhället och Sveriges största dopförrättning någonsin äger rum på Alnön då 92 personer döps. Följande år bryter Sundsvallsstrejken ut då en församlingsledare också blir strejkledare. Ingen annan har som Vibeke Olsson skildrat denna tid då Sverige förändrades i grunden. Hon sammanfattar: *Frikyrkan är den första folkrörelsen. Strax följer nykterhetsföreningar, rösträttsrörelsen och idrottsrörelsen. Deras betydelse för Sveriges utveckling och deras potential att skapa hopp kan inte nog betonas.*

En kort och koncis skildring av denna dramatiska väckelsehistoria finns [här](#).